

DIVADELNÍ TŘEBÍČ

6

ZPRAVODAJ VI. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO DIVADLA

KVĚTEN 1997

ZAMYŠLENÍ NA KONEC

Přiznám se, že jsem v rozpacích, co vlastně psát. Ne že by nebylo o čem. Naopak, témat je dost a řada z nich je velice zajímavých. Ale v pozdní noční hodině 18. května těsně po ukončení jakéhosi maratónu poroty, se tato témata těžko dávají dohromady, těžko se uspořádávají v přehledný tvar myšlenek a slov. Takže vlastně mohu jen vyslovit pár jakýchsi letmých útržků, které naznačí něco z toho, co letošní Divadelní Třebíč přinesla a o čem se dá intenzivně přemýšlet. Tak třeba: Když se tato národní přehlídka zakládala, byla určena především souborům tradičního činoherního divadla. Už od první chvíle bylo samozřejmě jasné, že se vždycky najdou soubory, které nebudou zrovna takové divadlo dělat, ale nikam jinam než na Třebíč jít nemohou. Letos se naprosto jasně ukázalo, že Třebíč musí přijmout do svého programu i soubory, které hrají jakýsi druh, jež snad můžeme nejspíše nazvat „hudebním“ divadlem. Vždyť tu byly čtyři inscenace, které sáhly po tomto typu divadla. A přitom nejméně dvě z nich patřily k těm, které nabídly svým způsobem ne jenom nejcelistvější divadelní tvar, ale také velice inspirující nebo přinejmenším provokující otázky o dalším směřování a usilování českého amatérského divadla. Samozřejmě, že toto směřování a usilování je spojeno se základní otázkou pro koho se divadlo hraje, pro koho má být divadlo přitažlivé, a kdo divadlo vlastně vůbec potřebuje.

I tahle otázka se na letošní Třebíči objevila a nelze se jí tak lehce zbavit. Byla podložena přijetím, recepcí některých představení. Objevil se prostě problém, do jaké míry je určitá nesou-

středěnost, ba dokonce neochota diváků přijímat inscenaci zaviněna tím, co se hraje nebo tím, že to je divák divadelně zcela nepřipravený. A zdá se, že pod tímto problémem vystupují do popředí skutečně některé základní otázky schopnosti dotvořit, dotvarovat, doformovat podobu jednotlivých částí inscenace tak, aby její sdělení zaujalo a za všech okolností si vlastně pozornost diváka něčím vynutilo. Jinak řečeno je to problém, jenže pro divadlo klíčový: problém schopnosti vytvořit přesnou, ve své podstatě výraznou situaci. Je třeba říci, že vlastně všechny inscenace šesté Divadelní Třebíče nešly pod určitou normu, která vytváří základní přijatelný princip divadla, t.j. tak nebo onak se situace vždycky objevila, tak nebo onak se posléze určité parametry tohoto typu prosadily. Tu méně, tu více. Což koneckonců svědčí o určité úrovni šesté národní přehlídky Divadelní Třebíč 1997. Neboli převedeno do velmi jednoduchého jazyka, dá se asi říci, že jsme se v Třebíči nesetkali s inscenací, která by nedosáhla na určitou, byť sice nižší, ale stále slušnou divadelní úroveň.

Bylo by ještě, jak už jsem napsal úvodem, možné mluvit o mnohém. A tak mi tedy dovolu, abych jenom letmo připoměl ještě jednu velmi zásadní otázku. To množství témat vzniká tím - a především tím - že rozsah jednotlivých druhů a žánrů i stylů byl na letošní Třebíči opravdu velký. Je to samozřejmě příznačný rys současného divadla, ať už amatérského nebo profesionálního. Není skutečně jednoduché orientovat se tvář v tvář každé inscenaci v principech, které si zvolila, najít k ní klíč a posuzovat ji tak, aby nebyla posouvána a tím i nahlížena ve zcela jiných souvislostech. A stejně tak není jednoduché přijmout každou inscenaci takřikajíc se stejným vztahem, nedávat najevo nebo přinejmenším nenechávat se v nitru unášet osobním vkusem, sympatiemi či antipatiemi. Už nikdy se ovšem nebudeme moci shodnout na tom, že to nebo ono v divadle platí jako jakýsi zákon nebo přinejmenším vzor. A stejně tak už nikdy nebudeme moci říci o něčem, že tudy cesta divadla - chcete-li amatérského divadla - nevede. Tím chci na závěr říci, že množství témat, která Divadelní Třebíč 1997 přinesla a nabídla je zároveň svědectví nejenom o kvasu a pohybu uvnitř amatérského divadla, ale především svědectví o tom, že se stále a bez oddechu vyrovnává s celou složitou problematikou proměny současného kulturního, uměleckého a divadelního života. A řekl bych, že právě díky té pluralitě témat tak amatérské divadlo v Čechách a na Moravě činí způsobem zřejmě velmi užitečným a prospěšným.

Jan Císar

VÝSLEDKOVÁ LISTINA VI. DIVADELNÍ TŘEBÍČE

Na návrh odborné poroty byla udělena tato čestná uznání:

Veronice Týcové za roli Mladé Solveig v inscenaci hry Henrika Ibsena a Ladislava Valeše P.G. aneb „Romantický příběh“
Radkovi Štěpánovi za roli Jánošíka ve hře E. Brylla Malované na skle
Pavlu Peškovi za roli Macheatha v inscenaci hry J. Gaye a dal. Macheath K. Superstar aneb Žebrácká opera
Monice Kováčové za roli Polly v inscenaci hry J. Gaye a dal. Macheath K. Superstar aneb Žebrácká opera
Martinovi Čepicovi za roli Dona Bakera v inscenaci hry L. Gersheho Motýli
Marii Schotliové za roli Jill Tanerové v inscenaci hry L. Gersheho Motýli
Josefu Zachovi za roli Opaty v inscenaci hry D. Fischerové Báj
Pavlině Kročové za roli Husy v inscenaci textů B. Viana Pravdivé příběhy (Budovatelé říše)
Jiřímu Rezkovi za roli Otce v inscenaci textů B. Viana Pravdivé příběhy (Budovatelé říše)
Vítu Schusterovi za roli v inscenaci hry J. Hladkého Frankenstein
Jitce Weinerové za roli Slečny Lavenzové v inscenaci hry J. Hladkého Frankenstein
Josefu Zámečnickovi za hudbu k inscenaci hry J. Gaye a dal. Macheath K. Superstar aneb Žebrácká opera

Na návrh odborné poroty byly uděleny tyto ceny:

Josefu Tejklovi za roli Katra Browna v inscenaci hry J. Gaye a dal. Macheath K. Superstar aneb Žebrácká opera
Jiřímu Hlávkovému za roli Dědka Vambéry v inscenaci hry O. Daňka Kulhavý mezek
Halině Brošové za roli Káči v inscenaci hry J. Voskovce a J. Wericha Divotvorný hrnek
Zdeňku Bubníkovi za roli Čochtana v inscenaci hry J. Voskovce a J. Wericha Divotvorný hrnek
Jarmilu Škvrnové za roli v inscenaci textů B. Viana Pravdivé příběhy
Pavlovi Hurychovi a Vlastimilu Marešovi za scénu k inscenaci hry H. Ibsena a L. Valeše P.G. aneb „Romantický příběh“
Janě Portykové za kostýmy k inscenaci hry J. Gaye a dal. Macheath K. Superstar aneb Žebrácká opera
Ladislavu Valešovi za režii hry H. Ibsena P.G. aneb „Romantický příběh“
Alexandru Gregarovi za scénář a režii hry J. Gaye a dal. Macheath K. Superstar aneb Žebrácká opera
Petru Vaňkovi za režii hry Kdo je tady slepice? a za roli Boba v inscenaci této hry
Miroslavu Pokornému za dramaturgické, režijní a scénografické pojetí inscenace textů B. Viana Pravdivé příběhy

Divadlu Jesličky, scéně ZUŠ Na Střežině Hradec Králové za inscenaci hry J. Gaye a dal. Macheath K. Superstar aneb Žebrácká opera

Divadlu AHA! Lysá nad Labem za inscenaci textů B. Viana Pravdivé příběhy

Ořechovskému divadlu Ořechov za inscenaci operety R. F. Hervého, H. Milhaca a Vl. Pešky Mam' zelle Nitouche-ky

Zvláštní cena ředitele národní přehlídky Divadelní Třebíč je udělena:

Vlastimilu Peškovi za dlouholetou tvůrčí spolupráci s Ořechovským divadlem Ořechov

Na návrh odborné poroty jsou na 67. Jiráskův Hronov, celostátní mezidruhovou přehlídku amatérského divadla 1997 doporučeny a nominovány tyto soubory a jejich inscenace:

Doporučení (s uvedením pořadí)

4. Divadelní soubor Duha Polná s inscenací scénáře Petra Vaňka a Jitky Smejkalové Kdo je tady slepice?
3. Rádobydivadlo Klapý s inscenací hry H. Ibsena a L. Valeše P.G. aneb „Romantický příběh“
2. Divadlo AHA! Lysá n. Labem s inscenací textů B. Viana Pravdivé příběhy
1. Ořechovské divadlo Ořechov s inscenací operety R. F. Hervého, H. Milhaca a Vl. Pešky Mam' zelle Nitouche-ky

Nominace

(přímý postup na Jiráskův Hronov)

Divadlo Jesličky, scéna ZUŠ Na Střežině Hradec Králové s inscenací hry J. Gaye a dal. Macheath K. Superstar aneb Žebrácká opera

blahopřejeme - redakce